

menter, som vise, at „fængsles“ maa forstås ogsaa som omfattende Straaffængsel. Den ærede Ordfører har allerede oplyst, at der i Grundlovsudkastet blot stod: „Ingen Rigsdagsmand kan fængsles eller tiltales under Rigsdagens Samling, med mindre det Thing, hvortil han hører, dertil giver sit Samtykke“. Grundlovsudvalget foreslog, at der skulde tilføies, at han heller ikke kunde hæftes for Gjæld, og dette blev vedtaget af Forsamlingen. Men at „hæftes for Gjæld“ betegner Arresten paa Person baade efter Dom og før Dom, antager jeg, at Enhver vil indrømme. Udvalget erkjendte, at det, denne Tilføielse udtrykte, laa i Forveien i Ordet „fængsles“, men det mente, at det var heldigt, at man udtrykkelig indsatte det for Dydeligheds Skyld. Det, som er Hovedsagen her, er altsaa dette, at Grundlovsudvalget erkjendte, at der i Ordet „fængsles“ ogsaa laa, at en Rigsdagsmand ikke maatte fængsles for Gjæld, hvad enten det var efter Dom eller før Dom. Men naar Ordet „fængsles“ kan omfatte Fængsel efter Ransdom, efter privat Dom, vilde det være høist mærkværdigt, om Ordet ikke ogsaa kunde omfatte Fængsel isølge offentlig Dom eller Straffedom. Dernæst gav Udvalget af den anden Tilføielse til Paragrafen om Paagrøbelse paa fersk Gjerning en Motivering, som ligeledes viser, at det har været Grundlovsudvalgets og derved ogsaa Rigdsforsamlingens Mening, at „fængsles“ omfatter al Retsfølgning. Det hedder nemlig i Udvalgets Indstilling angaaende Tilføielsen om Paagrøbelse paa fersk Gjerning at den tilstøter „en Undtagelse fra Forbudet mod kriminel Forsøgning“. Grundlovsudvalget erkjendte altsaa, at § 57 stærker en Rigsdagsmand mod kriminel Forsøgning ganske i Almindelighed. Men til kriminel Forsøgning hører, hvad Alle ville indrømme, ikke blot de Skridt, der føre til Doms Afgielse, men tillige de følgende Skridt, særlig Straffens Eksekution. Dette er kun et Led i den kriminelle Forsøgning. Saaledes har man fra de Forhandlinger, der gik forud for Grundlovens Tilblivelse, positive Data for, at man ved Ordet „fængsles“ virkelig har tænkt sig, ikke blot Baretægtsfængsel, men tillige Straffefængsel. — Det første af det ærede Mindretals „virkelige Bevismidler“ glipper altsaa fuldstændig for ham, og hans tredje Bevismiddel, som skulde støtte hans første, er saa langt fra at støtte dette, at det tværtimod udelægger det.

Saa kommer vi til hans andet Bevismiddel. Naar ogsaa dette falder sammen,

staar han ganske uden noget som helst Godtæste. Det andet Bevismiddel henter han fra Bestemmelsens Diemed, de Grunde, der maa antages at have foreværet Grundlovgiverne, da de vedtog Bestemmelsen. Han siger, at man vilde værne Rigsdagsmænd mod Forsølgelse fra Regeringens Side, værne dem mod administrativ Vilkaarlighed. Dette er imidlertid ikke tilstrækkelig omfattende. Man maa sige, at Bestemmelsen tilstøter at værne Rigsdagsmændene mod Mere, thi naar vi som Rigsdagsmænd ere værnede imod „Tiltale“, er det ikke blot imod den Tiltale, som Regeringen af sig selv iværksætter, men ogsaa imod den Tiltale, som iværksættes paa privat Begjæring, og tillige — hvis det nemlig maa antages, at Private have Ret til, naar det Offentlige undlader at forfølge en Forbrydelse, da selv at paatale den — imod den subsidiaire Paataleret fra privat Side. Altsaa Paragrafen værnar Rigsdagsmændene ogsaa imod denne subsidiaire Paataleret, det vil sige ikke blot mod Regeringens, men ogsaa mod Privates Forsølgelse. I det Forslag til en Retsreform, som flere Gange har været forelagt os, er der foreslaet, at Private skulle i Almindelighed have en saadan subsidier Paataleret, og hvis Reformen gaar igjennem, kan § 57, selvfølgelig faae stor Betydning ogsaa som Værn imod privat Forsøgning. Det er derfor ikke tilstrækkelig omfattende at sige, at § 57 tilstøter at værne Rigsdagens Medlemmer mod administrativ Vilkaarlighed. Men selv om dette var rigtigt, selv om det var den eneste Grund til Paragrafen, vilde saa heraf følge, at man maatte indskrænke Ordet „fængsles“ til kun at gjælde Baretægtsfængsel? Nei, paa ingen Maade! Man siger nok, at der er den Forskiel mellem de to Arter Fængsel, at naar Talen er om Straaffængsel, have Domstolene haft Ordet, at der, da er kommet en judicial Autoritet mellem Regeringens Skridt, og hvad der derefter sker, og at der, heri ligger en Garanti. Men dette er aabenbart ikke en tilstrækkelig Grund til at udelukke Straffefængsel. Grundlovgiverne traf samtidig med Bestemmelsen i § 57, en anden Bestemmelse for at forhindre Misbrug af Baretægtsfængsel, idet de paahød, at Enhver, som anholdtes, skulde stilles for en Dommer, og kun kunde holdes i Baretægtsfængsel, naar Domstolen bifaldt den administrative Anholdelse. Hvis Grundlovgiverne havde haft den Tillid til Domstolene, som det ærede Mindretal mener, at de burde have haft, kunde de altsaa ganske have undladt at